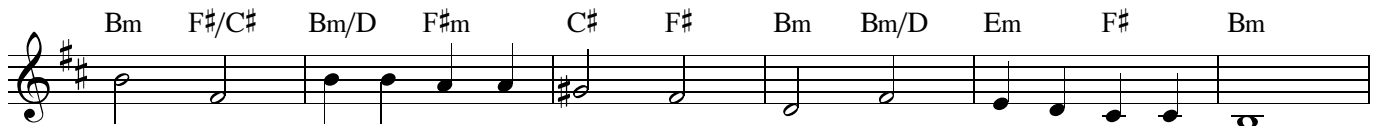

214

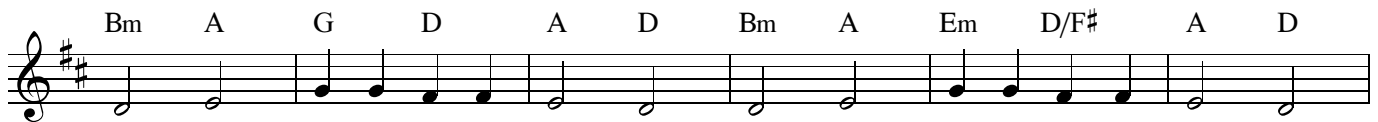
Sól og tungl mun sortna hljóta

1. Sól og tungl mun sortna hljóta, sér hver blikna stjarna skær,
 2. En er kraftar himna hrærast heilög sjón mun ljómna brátt,
 3. Lít-ið upp sem lút-ið niður, lít-ið upp er slíkt að ber,
 4. Aftur sé ég ungna rísa enda urborna jörðu þá,

öldur hafs í æði þjóta, angist ríkjna fjær og nær,
 hún á skýjum skjótt mun færast skærrí sól um loftið blátt.
 skelfi neyð þá engin yður, yðar lausn því ná læger.
 aftur sé ég ljósinn lýsa ljóssins skær um hvelfing á.

alls kyns neyð og eyndir rísa, enginn þeirri býsn kann lýsa.
 Há tign með og miklu veldi mannsins son er dauðann felldi
 Horfið upp frá höfum nauða, horfið upp frá gröfum dauða,
 Endur leyst er allt úr dróma, endur reist í nýjum blóma,

Svo fer dagur dómsi hönd, dynur skelfing yfirir lönd.
 kemur degi dómsins á dýrðar sölum himins frá.
 horfið upp frá harmi og sorg, horfið upp í lífsins borg.
 nýjan himin, nýja jörðu nú má byggja a Drottins hjörð.

5. Sól og tungl mun sortna hljóta,
 sérhver blikna stjarna skær.
 Aldrei slokkna, aldrei þrjóta
 orðsins ljós er Guð oss ljær.
 Jörð og himinn fyrirfarast
 fyrr en nokkur maður varast.
 Orðsins ljós þó aldrei dvín,
 eilíft það í heiði skín.